

12/11 1980.
1980.

Laslo

LIKOVNI SUSRET
KÉPZŐMŰVÉSZETI TALÁLKOZÓ
SUBOTICA

LASLO je prvenstveno vajar. Diplomirao je na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, odsek vajarstva 1987.) godine. U protekloj deceniji izlagao je skulpture ali i crteže s podjednakim uspehom, dobijao je priznanja i za jednu i za drugu disciplinu.

Formu je modelirao u impozantnom rasponu: od štafete za u jednu ruku, do kamenih monumenata koji dominiraju prostorom a gromadom materije nagoveštavaju „večito“ trajanje na istoj lokaciji. Jedna od takvih, poput cvetnog venca grli paličke prizore u dosluhu sa nama, već prema tome kako je „komponujemo“ u vlastita doživljavanja jezera, obale ili zelenila. Forma živi – rekoh – u sazvučju sa okruženjem, okrenuta uvek „licem“ prema nama, jer ona lica i zaleđa nema, nastajala je obrćući se u sklad samosvojnog znamenja, poštujući već klasični trojni odnos: materijal-masa-prostor. Naime, Laslo ne prihvata mogućnost da njegova skulptura nešto znači izvan „života forme“ ili da bude iščitavana; njegove su skulpture „samo“ plodovi dijaloga ruke i materijala, tačnije o b j e k t i koji će potom kao autohtoni pripadati čovekovom okruženju.

Po svemu tome, suočeni smo sa skulpturom koja se ne stidi tradicije, povoda i uzora a „očišćena“ od bilo kakve tematske aktuelnosti danas, prosleđuje se kao čista forma u budućnost.

Na razmedu prošlosti i budućnosti vremena sveopšte sumnje u nasledene vrednosnice i nedodirljivosti, u trenutku uspaničene žurbe da se neprestano nudi novo i jedinstveno pa makar i besmisleno, **Laslo oblikuje poput drevnog „rukotvorca“** trajne, profesionalno doradene, zalogom uloženog truda i rada već skupocene „objekte“. Kada na izložbama u nas i u svetu dominira „umetnost izlaganja“ (D. Đokić), odnosno izlažu se ostvarenja bez nade da trajno egzistiraju izvan izložbenih dvorana, Laslo ulaže posebne napore da eksponatom sugerira trajnost estetskog predmeta. Njegovi objekti postaju ansambli udruženog dejstva modelirane forme, crteža i postamenta.

Ti celoviti objekti saživljenosti mramora i „materijalizovanog crteža“ posredstvom sasvim prozaičnog posta-

menta za skulpturu, agresivno optimistički ispovedaju svoje pravo na trajanje u vremenu i prostoru.

Ako se dubokim poštovanjem zanata Laslo može predstaviti u rukotvorce minulog doba, njegovim „skulpturalno-pikturalnim“ nastojanjima da spoji skulpturu i crtež u novu celinu, pripada trenutku današnjem kada svi koncepti i stilski opredeljenja traže puteve miroljubivog sadržaja. Doba nespokoja, isključivosti, ideoloških nadmenosti i dubokih razdora, sumnje u budućnost kao mogućeg ljudskog iskupljenja dobilo je, makar u umetnosti, trenutak kada je „aktivna miroljubiva koegzistencija“ prepoznaliva estetska kategorija ponuđena poslednjoj deceniji našega stoleća, kako je to u povodu izložbe „Jugoslovenska dokumenta 89“ u Sarajevu istakao Sreten Ugričić.

Laslo, kao skulptor koga sve češće cenimo i kao izvrsnog crtača, živi svoj kreativni doprinos nekako izdvojeno, skoro usamljeno. Nema ga na pomenutim „Dokumentima“, nije se ove godine pojavio na Pančevačkoj izložbi jugoslovenske skulpture. Tokom 1989. godine, očigledno, posvetio se prevashodno crtežu.

Crteži o kojima je reč, nisu uzgredni produkti skulptora. Naprotiv! Oni su samosvojna ostvarenja. Prethodni, lavirani crteži koji su bili konstitutivni elementi njegovih objekata a nastajali su iz identičnih izvorišta skupa sa skulpturama, ustupili su mesto crtežima radenim perom na velikim, izazovnim belinama.

U ovom novom ciklusu „PRASLIKE“, Laslo nas, nehotice, podseća na jednu (već zaboravljenu) novosadsku izložbu pod nazivom „HUNGARIA 61“, pisca, kritičara i slikara Đerđa B. Saboa (1920–1963).

Budući vajar i crtač bio je tada osmogodišnjak; izložba i njen autor bili su mu i ostali nepoznati. Među posetiocima izložbe, koja je sada pred nama, ima onih, kojima 1961. baš nije duboka prošlost. Pamtimo, između ostalog, da je B. Sabo, pomenutom izložbom afirmisao samostalan crtež i samo crtežom dao izložbi neslućeni naboj doživljaja koji se pamti. Baveći se uporno crtežom, beležeći uporedo svoja razmišljanja o njemu,

osluškujući šum pera po hartiji u svojim dnevniciškim zapisima (Éjszakák, hajnalok; Noći i svitanja), pribeležio je:

„Linija je istina.
Linija je čistota.
Linija je lepo.
Linija je čovek.”

Taj svesrano zainteresovani mislilac, čovek linije sa bezbrojem crteža iza sebe, jedan od najpredanijih zagovornika „čiste” umetnosti na tadašnjoj vojvođanskoj likovnoj sceni, bio je trajno zaokupljen ljudskom kreativnošću kao tragom nadvladavanja smrti.

Laslo danas, podjednako aktuelno promoviše crtež kao autonoman stvaralački iskaz svoga likovnog dejstvovanja.

Uz mnoštvo do perfekcije modeliranih „galerijskih” formata svoje skulpture i pored „nepomerljivih” gromada u Cazinu, na Paliću ili u Danilovgradu, Laslo oseća potrebu za krhkom materijom crteža?!

Očigledno, u nemiru prevazilaženja dosegnutog, njemu je trenutno potreban medijum „brzine”, poligon na kome će ispitivati ishodišta, ponirati u njih i pratiti radanje oblika. Valjda su zato i nazivi „praslika”, „nakon porođaja”, „plod”, „par” i td.

Suočeni sa velikim crtežima Lasla, zapazićemo da ni sada, kao ni ranije, on ne napušta figuru. Pred izazovom beline on prvi oslonac nalazi u tajni skladnog organizma u celovitosti ljudske figure. Pero, međutim, raspomamljeno juri po hartiji, ostavlja trag širokog zamaha, niže sitne filigranske zapise, podstiče oblik da se iskaže bljeskom ili skrivi u tamu guste senke. Usput pero muzicira, nagoni ruku i misao da pletu viziju nagomilanih iskustava i žudnje. Sve ono što skulptura ne može da dozvoli crtež jednostavno nudi svojom prirodom.

Skulpture Lasla, oblikovane da žive u sazvučju materijal-masa-prostor, kompaktne kao samonikla znamenja sklada izazvale su zasićenost i podstiču nagon ka novim avanturama duha.

Crteži Lasla, koji su pred nama, svedočanstva su njegovih „noći i svitanja” u kojima traži liniju za druga i njen

šapat kao ohrabrenje. Ove velike bele površine, ispunjene pulsiranjem tananog pera koje, doduše sledi damare autorove osećajnosti ali i bezosećajno razotkriva, „slikovnice” su stvaralačke drame, onih najčešće skrivenih oluja koje tutnje po umetničkim ateljeima daleko od pogleda ljubitelja umetnosti.

Udruženo, skulpture i novi crteži iz ciklusa „PRASLIKE”, nude nam potresni prizor. Svikli već na skulpture Lasla pa i na objekte združenog dejstva mramora i crteža, sada smo naglo uznemireni pogledom u grotlo kreativnog traganja.

Skladnoj „dovršenosti” prethodnog razdoblja perfekcije i prirodnog reda stvari u nastanku, Laslo Siladi suprotstavlja tragalački nemir crtačeve zapitanosti pred tajnama koje ne daju nikada odgovore. Vitalitet koji tako silovito buja na crtežima, nije samo izvanredan doživljaj već i znak možda iznenađujućih događanja u stvaralaštvu Lasla. Žudnja, kojom je prionuo crtežu pak, pokazatelj je kontinuiteta ljudske zapitanosti. Poput već pomenutog poklonika linije iz 1961. u ovim prostorima, identičnim nabojem ali samosvojnim tragom i Laslo iskazuje verovanje u jedinstvenu iskrenost linije, stvaralačke igre pera tušem po belini hartije.

Oktobra 1989.

Bela Duranci

László mindenekelőtt szobrász. Az Újvidéki Művészeti Akadémia Szobrászati Tanszékén szerzett oklevelet 1978-ban. Az azóta eltelt évtizedben egyforma sikerrel mutatta be szobrait és rajzait, mindkér műfajban elismerést aratva.

Témáit széles skálán álmodta anyagba: a stafétabottól a kőből készült emlékművekig, melyek uralják az egész térséget, és az anyag tobzódásával az örökkévalóságot hirdetik. Egyik közülük virágkoszorú módjára öleli át a Palicsi-tó környékének látványát, és a hallásunkra bizza, hogyan „komponáljuk bele” a tó, a part vagy a pázsit ébresztette érzések szimfóniájába. Mondom, a forma a környezetében kel érte, és mindig felénk fordítja az „arcát”, mert nincs eleje és hátulja, sajátos jelrendszerben keringve született meg, tiszteletben tartva az anyag-tömeg-tér hármasságának hagyományos követelményét. László ugyanis nem fogadja el azt a lehetőséget, hogy szobra bármi mást is jelentsen a „forma életén” kívül, vagy hogy magyarázgassák; szobrai „csupán” a kéz és az anyag párbeszédének termékei, pontosabban olyan tárgyak, melyek azután ősi, velle született formaként összeforranak az ember környezetével.

Mindezek alapján olyan szoborral van dolgunk, mely nem szégyenli a hagyományt, indítékait és mintaképeit, de „megtisztult” a jelen bármilyen tematikai aktualitásától, és tiszta formaként öröklődik a jövő számára.

A múlt és a jövő határmezsgyéjén, olyan korban, melyben az örökbe kapott értéktételek és alapigazságok általános válságának vagyunk tanúi, melyben hanyatt-homlok igyekszünk mindig valami újat és egyedít produkálni, még ha semmi értelme sincs, **László az ősi „kézművesek” módjára** tartós, mesterien kidolgozott, verejtékes munkával megalkotott és ennél fogva értékes „tárgyakat” hoz létre. Amikor nálunk és világszerte a „kiállítóművészet” (D. Đokić) dominál, azaz olyan alkotásokat mutatnak be, melyeknek semmi reményük arra, hogy a kiállítási terem falain kívül is tartósan fennmaradjanak, László éppen azon fáradozik, hogy a kiállított darab-

bal az esztétikai tárgy örökkévalóságát hirdesse. Tárgyai a megmintázott forma, rajz és a talapzat összhangját zengik.

A márvány és a „materializálódott rajz” testet öltésével keletkezett egységes objektumok az egészen hétköznapi talapzat közvetítésével agresszív derűlátással hirdetik az időben és a térben való létezés jogát.

Ha a mesterség mélységes tisztelete alapján Lászlót az elmúlt korszak kézművesei közé sorolhatjuk, azon „szobrászati-képi” törekvései alapján, hogy új egységgé ötvözze a szobrot és a rajzot- a mai kor gyermekének számít, melyben valamennyi koncepció és stílusirányzat a békés együttműködés útjait kutatja. Az elégedetlenség, a kizárólagosság, az ideológiai gög és a szét húzás korszaka, melyben megingott a hitünk az emberiség megváltásában, legalább a művészetben olyan életérzést hozott, amikor az „aktív, békés egymás mellett élés” felismerhető esztétikai kategóriáját kínáljuk fel a század utolsó évtizedének, ahogyan a szarajevói „Jugoszláv Dokumentumok '89” tárlat kapcsán Sreten Ugričić kiemeli.

László szobrászként és egyre jobban elismert kitűnő rajzolóként valahogy elkülönülten, majdhogynem magányosan alkot. Nem szerepel az említett Dokumentumok rendezvényen, és az idén nem vesz részt a jugoszláv szobrászok pancsovai tárlatán sem. 1989-ben szemmel láthatólag elsősorban a rajzolásnak szenteli magát. A szóban forgó rajzok nem „melléktermékei” a szobrásznak. Ellenkezőleg, sajátos alkotások! A korábbi, lavírozott rajzok, melyek alkotórészei voltak az objektumainak, és a szobrokéval azonos volt a forrásvidékük, átadták helyüket a nagy, kihívó fehérségeken készült tollrajzoknak.

Az ÖSKÉPEK eme új ciklusával László akaratlanul is egy (régén feledésbe merült) újvidéki kiállításra emlékeztet bennünket, B. Szabó György (1920–1963) író, kritikus és festő Hungária '61 című kiállítására.

A jövődöbéli szobrász és rajzoló akkor még kisiskolás volt; a kiállítást és szerzőjét nem ismerhette. A m o s-

t a n i kiállítás látogatói között olyanok is vannak, akiknek 1961 nem is olyan távoli múltnak tűnik. Emlékszünk még például arra, hogy B. Szabó ezzel a kiállítással az önálló rajz létjogosultságát szilárdította meg, és pusztán a rajzzal hihetetlen, felejthetetlen érzelmi töltést kölcsönzött a rendezvénynek. A kitartó rajzolásal párhuzamosan naplójegyzeteiben (Éjszakák, hajnalo)k megörökítette a vele kapcsolatos gondolatait, fűlve a toll sercegésére is a papíron:

„A vonal: igazság.

A vonal: tisztaság.

A vonal: szép.

A vonal: az ember.”

Ezt a sokoldalú érdeklődésű gondolkodót, a vonal emberét, számos rajzzal a háta mögött, a „tisztá” művészet egyik legelszántabb szószólóját az akkori vajdasági képzőművészeti életben, állandóan foglalkoztatta az emberi alkotótevékenység mint a halál legyőzésének lehetősége.

László napjainkban épp ilyen időszerűen állítja elénk rajzait képzőművészeti tevékenysége autonóm kifejezési formájaként.

A rengeteg, tökéletességig megmunkált „galériai” méretű szobra és a cazini, palicsi vagy a danilovgradi „megmozdíthatatlan” alkotásai mellett László vágyott a rajz törékeny anyaga után?!

Nyilvánvaló, hogy az elértnek a túlhaladására készítő nyugtalanság állapotában most egy „gyors” médiumra van szüksége, egy gyakorló pályára, ahol megvizsgálhatja kiindulópontjait, elmerülhet bennük, és követheti a forma születését. Talán ebből erednek az „ösképek”, „szülés után”, „magzat”, „pár” stb. elnevezések is.

László nagyméretű rajzait szemlélve megfigyelhetjük, hogy a korábbiakhoz hasonlóan, most sem lesz hűtlen az emberi alakhoz. A fehérség kihívásával szemben az első fogózóra a szervezet harmóniájának rejtélyében lel az emberi alak teljességében. Tolla azonban bösen száguld a papíron, széles lendületű nyomot hagyva és apró, filigrán részleteket felsorakoztatva; arra ösztökéli a formát, hogy felcsillanjon, vagy éppen elrejtőzzön a

sűrű árny sötétjében. A toll közben muzsikál, arra készíti a kezét és a gondolatot, hogy egybeszőjjék a felgyülemlett tapasztalatok és vágyak vízióját. Mindazt, amit a szobor nem engedhet meg, a rajz, természeténél fogva, szinte felkínálja.

Lászlóban a szobrai, melyek az anyag-tömeg-tér összhangjában hivatottak létezni, és tömörek a harmónia ősi szimbólumával rokoníthatóan, egyfajta telítettségi állapotot idéztek elő, és új szellemi kalandok felé csábították.

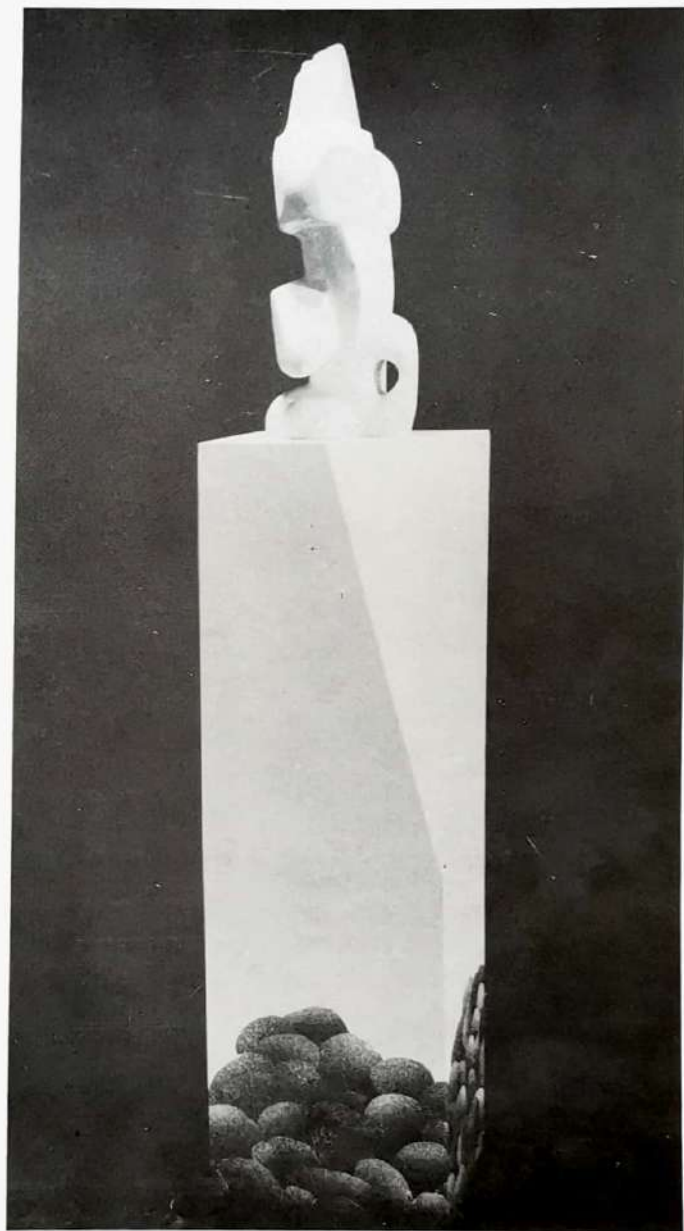
Az előttünk lévő rajzai az ő „éjszakáinak és hajnalainak” gyümölcsei, melyekkel a vonal után kutat, és sütogásuk bátorítóul szolgál. Ezek a nagy fehér felületek, melyeket kitölt a vékonyka toll lüktetése, követve ugyan a szerző érzékenységet, érzéketlenül feltárva is egyben, az alkotói küzdelem „képeskönyvei”, azokról a leggyakrabban rejtett viharokról vallanak, melyek a műtermek mélyén, a műkedvelők kíváncsi pillantásaitól távol dúlnak.

Szobrai és új rajzai az „ÖSKÉPEK” ciklusból együttesen megrázó látványt nyújtanak. Hozzászoktunk már László szobraihoz meg a márvány és a rajz együttes hatásához is, most azonban mélységesen megindít bennünket az alkotói útkeresés kráterébe betett pillantás.

Szilágyi László előző korszakának harmonikus „tökéletességével” és a dolgok természetes keletkezési rendjével szemben most a rajzoló útkereső nyugtalansága lép előtérbe; olyan titkokat fesseget, melyeket sohasem lehet felfedni. A rajzain oly erőteljesen tobzódó vitalitás nemcsak rendkívüli élményt jelen, hanem talán váratlan történések előjele is László alkotói opusában. Az a mohóság, mellyel a rajzra vetette magát, az emberi kíváncsiság folyamatosságának mutatója. A vonal említett, 1961-es szerelmesséhez hasonlóan ezekben a helyiségekben László is azonos töltéssel, de sajátos hangon fejezi ki hitét a vonal megismételhetetlen ösztettségében, a toll és a tus alkotó játszadozásában a papír fehér mezőin.

1989 októberében

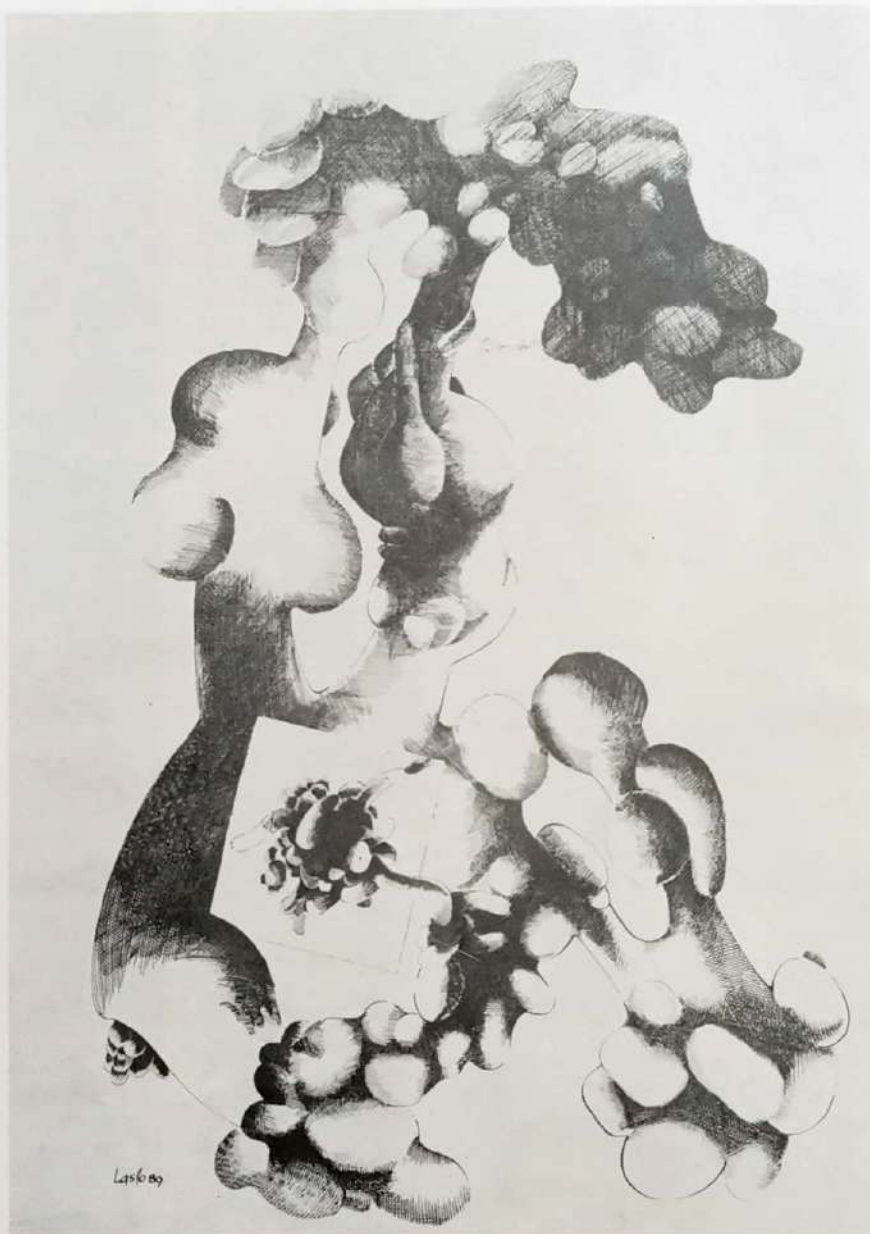
Bela Duranci

OBJEKT IV, 1988.

OBJEKT VI, 1988.

VELIKI I MALI SVEMIR, 1989.

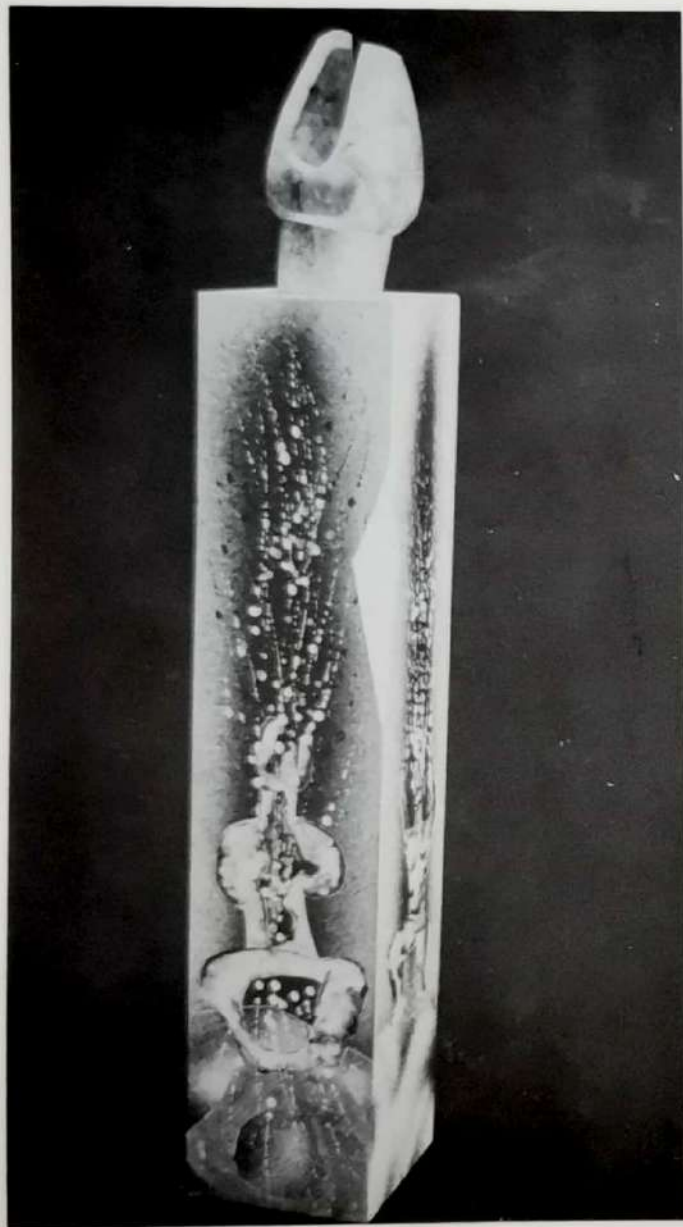

NAKON PORODAJA IV, 1989.

OBJEKT II, 1988.

OBJEKT VII, 1988.

LASLO SILADI

Rođen 1953. godine u Subotici. Diplomirao 1978. godine na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, odsek za vajarstvo. Član SULUV-a od 1982. godine. Živeo i radio u Besansonu (1983) i Parizu (1983–1986).

Adresa: 21000 Novi Sad, Pečka 4
tel. 021/21-206

SAMOSTALNE IZLOŽBE

- 1982. Novi Sad, Salon Tribine mladih
- 1985. Arandelovac, Mala galerija
- 1986. Paris, Galerie La Cordee
- 1987. Novi Sad, Galerija SULUV-a
Boulogne – Billancourt, Galerie de la Bibliothèque Municipale
- 1988. Paris, Jugoslovenski kulturno informativni centar
- 1989. Paris, Jugoslovenski kulturni centar
Kikinda, Savremena galerija Narodnog muzeja
Arandelovac, Smotra „Mermer i zvuci” – Paviljon „Knjaz Miloš”

ZNAČAJNIJE KOLEKTIVNE IZLOŽBE

- 1980. Novi Sad, Galerija Matice srpske – VIII izložba radova likovnih pedagoga Vojvodine
- 1981. Novi Sad, Galerija Matice srpske – IX izložba radova likovnih pedagoga Vojvodine
Rijeka, Moderna galerija – 11. bijenale mladih
Budimpešta, Muzej moderne umetnosti – 11. bijenale mladih
Novi Sad, Galerija Kulturnog centra Radničkog univerziteta –
– 10. novosadski salon
Novi Sad, TV Novi Sad – Omladinski ekran (radio, TV reportaže, 1981, 1982)
- 1982. Sombor, Gradski muzej
Titov Vrbas, Galerija Doma kulture – 31. prolećna izložba ULUV-a
Novi Sad, Dunavski park – Skulpture u otvorenom prostoru
Novi Sad, Galerija Kulturnog centra Radničkog univerziteta –
– 11. novosadski salon
- 1983. Novi Sad, Priština – 32. prolećna izložba ULUV-a
Pančevo, 2. pančevačka izložba jugoslovenske skulpture
Novi Sad, Galerija Kulturnog centra Radničkog univerziteta –
– Alternativa NS '83
Tuzla, Galerija jugoslovenskog portreta – Izložba jugoslovenskog portreta
Nikšić, V septembarski likovni salon mladih

- 1985. Paris, Grand Palais – Société Nationale des Beaux – Arts, Salon 1985.
Paris, Centre International de séjour de Paris – Salon Saint-Gervais
Paris, Galerie A.C.Y. – Sculpteurs Yougoslaves du Cercle parisien
Brecey (Manche), Chateau du Logis – A.C.A.M. X Salon
Toulouse, Centre culturel St. G  rome – II Concours international d'arts plastiques
Pan  vo, 3. pan  va  ka izlo  ba jugoslovenske skulpture
Barcelona, Centre d'Estudis d'Art Contemporani
Bushada, Estella, Saraguesa i Tafalla: Salas de Cultura de la C.A.N. – XXIV Premi International de Dibuix Joan Miro Taipei (Taiwan), Nacionalni muzej
Chartres, Collegiale Saint-Andr  -Salon de Chartres
- 1986. Clermont-Fd, Espace-Festival d'art contemporain '86;
Paris, Grand Palais, 40 Realit  s nouvelles
- 1988. Novi Sad, Galerija Matice Srpske, 37. prole  ni salon ULUV-a;
Novi Sad, Skulptura u prostoru
- 1989. Novi Sad, Skulptura u slobodnom prostoru
Novi Sad, Muzej grada Novog Sada

NAGRADE

- 1980. Prva nagrada za idejno re  enje   tafetne palice 1980. god. Novi Sad
- 1985. Prva nagrada za crte  , Salon Saint-G  rvais, Paris
- 1988. Otkupna nagrada za idejno re  enje fontane i   esme (realizacija 1989–1990.)

DELA U MUZEJIMA I GALERIJAMA

Beograd, Muzej 25. maj
Novi Sad, Muzej grada Novog Sada, Zavi  ajna galerija
Kikinda, Savremena galerija Narodnog muzeja
Arandelovac, Muzej u Arandelovcu
Subotica, Likovni susret
Sombor, Likovna jesen

VAJARSKE KOLONIJE (realizovane skulpture u slobodnom prostoru)

- 1983. Cazin, Kiparska kolonija (skulptura postavljena ispred hotela „Sedra” Cazin, Srbijani)
- 1984. Arandelovac, Simpozijum skulpture Beli Ven  ac (skulptura postavljena na Pali  u, Subotica)
- 1985. Danilovgrad, Umjetni  ka kolonija (skulptura postavljena u centru grada)
Be  ej, Umetni  ka kolonija

LITERATURA

- „Titova štafeta – Štafeta mladosti“ (peto dopunjeno i prošireno izdanje), Izdavač: Muzej „25. maj“, Beograd, 1981. g.
- „Skulptura u Vojvodini“, Razvoj skulpture u Vojvodini (1985–1980), izdavač: Galerija savremene likovne umetnosti, Novi Sad, autor Ljiljana Ivanović (str. 12)
- „Likovni susret Suborica 1962–1987“, izdavač: Likovni susret Subotica, 1988. g, period 1982–87, tekst Dragomira Ugrena (str. 27)

BIBLIOGRAFIJA

Oko 55 napisa (vesti, reportaža, intervjua, likovnih kritika, foto-vesti i likovnih priloga) u sledećim novinama: Dnevnik, Zlatno oko, Magyar Szó, Oslobođenje, Večernje novosti, Képes Ifjúság, Mladost, Glas

omladine, Ilustrovana politika, Arena, Vjesnik, Pobjeda, Glas Jugoslovena u Francuskoj, Misao, Polja, Ovdje, Večernji list i u stranoj štampi Manifeste i La Dépêche (Francuska).

RADIO EMISIJE

Radio Cazin, Radio Novi Sad i Radio Šumadija

TV REPORTAŽE

TV Novi Sad, TV Beograd (osam reportaža)

DOKUMENTARNI FILM

Štafeta mladosti '80

SKULPTURE:

1. OBJEKT I, 1988, mermer, drvo, tuš, pozlata, 142x21x25 cm
2. OBJEKT II, 1988, mermer, drvo, tuš, 121x20x23 cm
3. OBJEKT III, 1988, mermer, drvo, tuš, 144x25x20 cm
4. OBJEKT IV, 1988, mermer, drvo, tuš, 135x22x28 cm
5. OBJEKT V, 1988, mermer, drvo, tuš, 134x28x22 cm
6. OBJEKT VI, 1988, mermer, drvo, tuš, 141x26x27 cm
7. OBJEKT VII, 1988, mermer, drvo, tuš, 125x22x27 cm

CRTEŽI (I) – CIKLUS „PRASLIKE“:

1. PRASLIKE I, 1989, tuš na papiru, 50x65 cm
- 2.–10. PRASLIKE II–X, 1989, tuš na papiru, 65x50 cm

CRTEŽI (II) – CIKLUS „PRASLIKE“:

1. PAR, 1989, tuš na papiru, 142x100 cm
2. VELIKI I MALI SVEMIR, 1989, tuš na papiru, 142x100 cm
3. NAKON POROĐAJA I, 1989, tuš na papiru, 142x100; 142x100 cm
- 4.–7. NAKON POROĐAJA II–V, 1989, tuš na papiru, 142x100 cm
8. NAKON POROĐAJA VI, 1989, tuš, srebrna boja, gvaš na papiru, 142x100 cm
9. PLOD I, 1989, tuš na papiru, 142x100 cm
10. PLOD II, 1989, tuš na papiru, 140x100; 140x100 cm
11. PLOD III, 1989, tuš na papiru, 142x100 cm

CRTEŽI (3):

1. CRTEŽ BR. 1, 1989, tuš na papiru, 24x34 cm
- 2.–4. CRTEŽ BR. 2, 3, 4, 1989, tuš na papiru, 34x24 cm
5. CRTEŽ BR. 5, 1989, tuš na papiru, 24x34 cm
- 6.–9. CRTEŽ BR. 6, 7, 8, 9, 1989, tuš na papiru, 34x24 cm
10. KOLAŽ, 1989, tuš na papiru, 34x24 cm
- 11.–13. CRTEŽ BR. 11, 12, 13, 1989, tuš na papiru, 34x24 cm
14. CRTEŽ BR. 13, 1989, tuš na papiru, 34x24; 34x24 cm
- 15.–20. CRTEŽ BR. 14, 15, 16, 17, 18, 19, 1989, tuš na papiru, 34x24 cm

Izdavač
Kiadó

LIKOVNI SUSRET
KÉPZŐMŰVÉSZETI TALÁLKOZÓ
24000 SUBOTICA, Lenjinov park 5
Tel. (024) 21-725

Glavni i odgovorni urednik
Fő és felelős szerkesztő

MARTA HEGEDIŠ

Uvodni tekst
Bevezető

BELA DURANCI

Prevod na mađarski jezik
Magyarra fordította

KRAUSZ MAGDOLNA

Tehnički urednik i dizajner kataloga
Technikai szerkesztő és katalógusterv

SHADI

Fotografije
Fényképek

AUGUSTIN JURIGA

Štampa
Nyomda

GZ „PANONIJA” Subotica

Tiraž
Példány
300

Salon Likovnog susreta
A Képzőművészeti Találkozó Szalonja

01/1990.

